

ΧΑΡΟΝΤΙΚΑ

ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

Ἄπ' τὸ ἀνεξερεύνητο τῶν τάφων μας μυστήριο
βγαίνει τὸ μυριόφωνο τραγοῦδι, τὸ σωτήριο,
ποῦ τῶν ζωντανῶν ρυθμίζει τὴν τυφλὴ πορεία
— τὴν πορεία ποῦ προκόβει μόνο ὅταν πιὸ ὥραϊα
ποῦμε τὸ τραγοῦδι μας, γιατί καμμιὰ πιὸ ὥραϊα
θὰ ἔχει προστεθεῖ φωνὴ στὴν νεκροχορwdία·
λὲς οἱ ζωντανοὶ τὸ νοιώθουν ὅταν δὲν διστάζουν
καὶ σωτῆρας βασανίζουν καὶ προδρόμους σφάζουν.

ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Ὁ τάφος μου πόσο γλυκὰ μιλεῖ
ὄντας τὸν γροικοῦν τὰ παιδιὰ μου
(φορὲς πικρὴ τοὺς ἔρχεται ἡ ζωὴ
καὶ νοσταλγοῦνε τὴν λαλιά μου).
Ὅταν ὅμως πεθάνουν τὰ παιδιὰ
θὲ νὰ εἶνε σὰν νὰ ἔχει αὐγατίσει
ἡ νέκρα μου τόσο ποῦ ποτὲ πιά
ὁ τάφος μου δὲν θὰ μιλήσει.

ΤΟΥ ΑΓΟΡΙΟΥ

Ὁνειράτα ἄπλερα, μυχιοκρυμμένες λαῦρες,
ὁρμὲς εὐγενικὲς κι' ἀξέσπαστες, οἱ μαῦρες
σᾶς φύσηξαν πνοὲς καὶ τὸ πᾶν κατεστράφη.
Τώρα δὲν μοῦ ἔμεινε ἄλλο πιά παρὰ νὰ κρένω :
«ἀφῆστε με ἄκλαυτο ἐδῶ μέσα, ἀπορριχμένο,
ἀφοῦ κι' εἶνε ἄγονοι τῶν ἀγοριῶν οἱ τάφοι !»

ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

Γιατὶ νὰ κλαῖς μαννοῦλα μου ἂν ὁ χάρος
τὰ νειᾶτα μου λιμπίσθηκε ; Τὸ βάρος
τῆς πλάκας δὲν τὸ νοιώθω σὰν λὲν οἱ ἄλλοι
«τὶ κοῖμα, τὶ κορίτσι ἀδικημένο...»
καὶ μὲ λυποῦνται σὰν θρυβαλιασμένο
ἀγαλματάκι ἢ σὰν σκοπὸ ποῦ πάλι
δὲν θὰ γροικήσουν ποτὲ πιά. Ὅμως ὅσο
τὰ σπλάχνα σου σπαράζουν ἔτσι τόσο
ἐγὼ ταράζομαι. Γι' αὐτὸ ἄκουσέ με
μαννοῦλα μου καλὴ—λησμονήσέ με !

ΜΙΑΣ ΕΡΩΜΕΝΗΣ ΑΤΥΧΗΣ

Τὸ πάθος τὸ ἀναρμόνιστο ποῦ ἀπ' τὴν ζωὴ
μὲ ξέδιωξε, ἀκατάπαυστα μέσα μου καίγει.
Μῖσος ἐγίνη κρυφὸ κι' ἄλλος ποῦ δὲν κλαίγει.
Καὶ χαρὰ γίνεται σὰν τυχαίνει στὴν γῆ
Καμμιά ψυχὴ νέα ποῦ νὰ τὴν σαγηνεύει
ἢ ἀπαίσια μοῖρα μου ὥστε, γεμᾶτο ἡδονὴ
καὶ λύπη, κάποιο λίγωμα νὰ τὴν μολεύει.

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΗΡΩΑ

Πιάψετε δόλιοι ραψωδοὶ καὶ μὴ μυρολογεῖτε
τὶ ἀδημονῶ ποῦ ἰσόψυχοι νομίζεσθε ὑμνηταί μου.
Δὲν στέργω νὰ μὲ κλαίγεσθε κι' ἄς ἔχασα τὴ νηότη,
τὸ φῶς τῆς μέρας, τοῦ Μαῖου τὰ μάγια, τὶς ἀγάπες,
περίχαρο ἀφοῦ μὲ ὥθησε στὸ κάλεσμα τοῦ Χάρου
ὑπέρτατη ἔντασις ζωῆς—τῶν κορυφῶν ἡ μέθη.
Γι' αὐτὸ σᾶς λέγω ἀμέτε ἄλλου νὰ τραγουδεῖτε λίνους,
καὶ σώνει—σὰν προσέρχονται στὸν ἄλαλο μου τάφο
τὰ παλληκάρια τὰ λαμπρὰ—ποῦ νοιώθουν ν' ἀντιβρύζει
βαθεῖα μέσα ἀπ' τὰ σπλάχνα τους τὸ σφρῖγος τοῦ ἡμιθέου,
καὶ τότε ζοῦν καὶ ζώνονται. Μοῦ σώνει. Ἄλλο δὲν θέλω !